ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 19. novembra 2009 *

Vo veci C-118/07,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 20. februára 2007,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. Huttunen, H. Støvlbæk a B. Martenczuk, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Fínskej republike, v zastúpení: J. Heliskoski, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: fínčina.

ktorú v konaní podporujú:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: M. Lumma a C. Blaschke, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Maďarská republika, v zastúpení: J. Fazekas, splnomocnená zástupkyňa,

Litovská republika, v zastúpení: D. Kriaučiūnas, splnomocnený zástupca,

Rakúska republika, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot (spravodajca), vykonávajúci funkciu predsedu druhej komory, sudcovia C. Toader, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann a L. Bay Larsen,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 10. septembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev sa svojou žalobou domáha, aby Súdny dvor určil, že Fínska republika si tým, že neprijala primerané opatrenia na odstránenie nezlučiteľností so Zmluvou ES v oblasti prevodov kapitálu týkajúcich sa ustanovení dvojstranných investičných dohôd o podpore a vzájomnej ochrane investícií uzatvorených Fínskou republikou s bývalým Zväzom sovietskych socialistických republík, ktorého nástupníckym štátom je Ruská federácia (dohoda podpísaná 8. februára 1989, SopS 58/1991), Bieloruskou republikou (dohoda podpísaná 28. októbra 1992, SopS 89/1994), Čínskou ľudovou republikou (dohoda podpísaná 4. septembra 1984, SopS 4/1986), Malajziou (dohoda podpísaná 15. apríla 1985, SopS 79/1987), so Srílanskou demokratickou socialistickou republikou (dohoda podpísaná 27. apríla 1985, SopS 54/1987) a s Uzbekistanskou republikou (dohoda podpísaná 1. októbra 1992, SopS 74/1993, ďalej spolu len „sporné dvojstranné dohody“), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 307 druhého odseku ES.

Právny rámec

2 Fínska republika uzatvorila pred svojím pristúpením k Európskej únii sporné dvojstranné dohody.

3 Tieto dohody nadobudli účinnosť v prípade Ruskej federácie 15. augusta 1991, Bieloruskej republiky 11. decembra 1994, Čínskej ľudovej republiky 26. januára 1986, Malajzie 3. januára 1988, Srílanskej demokratickej socialistickej republiky 25. októbra 1987 a napokon Uzbekistanskej republiky 22. októbra 1993.

4 Uvedené dohody zaručujú investorom každej zmluvnej strany voľný prevod platieb vo voľne zameniteľnej mene, pokiaľ ide o ich investície.

5 Všetky tieto dohody s výnimkou tej, ktorá bola uzatvorená s Ruskou federáciou, obsahujú klauzulu, ktorá zaručuje ochranu investícií v hraniciach povolených právnou úpravou zmluvnej strany. Napríklad dohoda uzatvorená so Srílanskou demokratickou socialistickou republikou obsahuje túto klauzulu: „Každá zmluvná strana zaručuje v každej situácii, v rámci obmedzení povolených jej vlastnými zákonmi a právnymi predpismi a v súlade s medzinárodným právom, rozumné a primerané zaobchádzanie s investíciami občanov a spoločností druhej zmluvnej strany."

Konanie pred podaním žaloby

6 Keďže sa Komisia domnievala, že sporné dvojstranné dohody môžu brániť uplatňovaniu obmedzení pohybu kapitálu a platieb, ktoré Rada Európskej únie môže prijať podľa článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES, 7. mája 2004 zaslala Fínskej republike výzvu.

7 Listom zo 7. júla 2004 tento členský štát zaslal Komisii svoje stanovisko k uvedenej výzve. Tvrdil, že sporné ustanovenia týchto dohôd nie sú prekážkou vo vzťahu k jeho povinnostiam podľa článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES.

8 Keďže Komisia dospela k záveru, že tvrdenia Fínskej republiky sú nedostatočné, zaslala jej 16. marca 2005 odôvodnené stanovisko.

9 Listom z 19. mája 2005 Fínska republika zaslala Komisii svoje pripomienky k odôvodnenému stanovisku. Trvala na svojich skorších tvrdeniach.

10 Komisia konštatovala, že tieto tvrdenia nevyvrátili výhrady formulované v odôvodnenom stanovisku, a preto podala túto žalobu.

11 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 9. júla 2007 sa vyhovelo návrhom na vstup do konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov Fínskej republiky, ktoré podali Spolková republika Nemecko, Litovská republika, Maďarská republika a Rakúska republika.

O žalobe

12 Najprv je potrebné poznamenať, že jedna z dvojstranných dohôd neobsahuje také osobitné ustanovenie, aké je uvedené v bode 5 tohto rozsudku, ktoré podľa Fínskej republiky umožňuje, aby v každom prípade spĺňala svoje povinnosti vyplývajúce z práva Spoločenstva. Ostatných päť dohôd takéto ustanovenie obsahuje.

13 V tejto súvislosti je potrebné skúmať žalobu Komisie tak, že sa v prvom rade posúdi dohoda, ktorá neobsahuje takúto klauzulu a potom v druhom rade tie, ktoré ju obsahujú.

14 V treťom rade je potrebné skúmať všeobecnú argumentáciu účastníkov konania, týkajúcu sa zásady zákazu diskriminácie a pôsobnosti článku 307 druhého odseku ES.

Pokiaľ ide o dohodu uzatvorenú s Ruskou federáciou

Argumentácia účastníkov konania

15 Podľa Komisie neexistencia akéhokoľvek ustanovenia v predmetnej dohode umožňujúceho Fínskej republike uplatňovať obmedzenia pohybu kapitálu a platieb, o ktorých by mohla v prípade potreby Rada rozhodnúť na základe článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES, môže viesť k tomu, že si tento členský štát nesplnil povinnosti vyplývajúce z práva Spoločenstva. Komisia takisto tvrdí, že uvedený členský štát si tým, že nepoužil vhodné prostriedky na odstránenie všetkých situácií nezlučiteľnosti so Zmluvou, nesplnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú podľa článku 307 druhého odseku ES.

16 Fínska republika, ako aj členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania na podporu jej návrhov, tvrdia, že v prípade neexistencie akéhokoľvek obmedzujúceho opatrenia prijatého Radou voči tretím štátom, s ktorými uzavrela investičné dohody, otázka zlučiteľnosti predmetnej dohody s ustanovením Zmluvy, ktoré nebolo uplatnené, nevzniká, keďže neexistujú „zistené nezlučiteľnosti“ v zmysle článku 307 ods. 2 ES. V dôsledku toho je nesplnenie si povinnosti uvádzané Komisiou čisto hypotetické. Za týchto okolností povinnosť členských štátov použiť všetky vhodné

prostriedky na odstránenie uvedených „zistených nezlučiteľností“ existuje iba od okamihu, keď Súdny dvor najprv konštatuje existenciu takýchto nezlučiteľností.

17 Okrem toho štáty, ktoré sú vedľajšími účastníkmi konania, tvrdia, že ochranné opatrenia podľa článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES sa môžu vykonať len vo výnimočných prípadoch, ktoré pri uzatvorení spornej dohody nebolo možné predvídať. Z toho vyplýva, že Fínska republika by mohla uplatniť zásadu *rebus sic stantibus* na dočasné pozastavenie platnosti ustanovení týkajúcich sa slobody prevodu v prípade, že by Spoločenstvo prijalo ochranné opatrenia.

Posúdenie Súdnym dvorom

18 Predmetná dvojstranná investičná dohoda, ktorú Fínska republika uzavrela, obsahuje ustanovenia, ktoré zabezpečujú slobodu prevodu platieb súvisiacich s investíciami vo voľne zameniteľnej mene bez zbytočného odkladu.

19 Zaručujú predovšetkým slobodu prevodu finančných prostriedkov s cieľom realizovať investície, spravovať ich a rozširovať, slobodu vrátenia príjmov pochádzajúcich z týchto investícií a slobodu prevodu finančných prostriedkov určených na zaplatenie úverov a finančných prostriedkov spojených s likvidáciou a nadobudnutím investícií.

20 Táto dohoda je v tomto rozsahu zlučiteľná so znením článku 56 ods. 1 ES, ktorý stanovuje, že „… sú zakázané všetky obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými

štátmi a tretími krajinami“, a článku 56 ods. 2 ES, ktorý stanovuje, že „… sú zakázané všetky obmedzenia platieb medzi členskými štátmi a medzi tretími krajinami“.

21 Je pravda, že ustanovenia Zmluvy, ktorých sa týka táto žaloba Komisie, dávajú Rade právomoc za určitých okolností obmedziť pohyby kapitálu a platieb medzi členskými štátmi a tretími krajinami, medzi ktoré patria aj pohyby stanovené v predmetných klauzulách o prevode.

22 Predmetné ustanovenia v článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES zavádzajú výnimky zo zásady voľného pohybu kapitálu a platieb medzi členskými štátmi a tretími krajinami s cieľom chrániť všeobecný záujem Spoločenstva a umožniť Spoločenstvu, aby prípadne splnilo svoje medzinárodné záväzky a záväzky členských štátov.

23 Článok 57 ods. 2 ES umožňuje Rade, aby na návrh Komisie kvalifikovanou väčšinou hlasov prijala opatrenia o obmedzení pohybu kapitálu do tretích krajín a z tretích krajín v oblasti priamych investícií. Pri opatreniach, ktoré sú v oblasti liberalizácie pohybu kapitálu do tretích krajín alebo z tretích krajín v práve Spoločenstva „krokom späť“, sa vyžaduje jednomyseľnosť.

24 Podľa článku 59 ES môže Rada na návrh Komisie a po porade s Európskou centrálnou bankou prijať ochranné opatrenie „na obdobie najviac šiestich mesiacov“ za predpokladu, že takéto opatrenia sú jednoznačne nevyhnutné, pokiaľ pohyb kapitálu do tretích krajín alebo z tretích krajín „spôsobí alebo hrozí, že spôsobí vážne ťažkosti fungovaniu hospodárskej a menovej únie“.

25 Podľa článku 60 ods. 1 ES môže Rada na návrh Komisie prijať „potrebné naliehavé opatrenia“ v oblasti pohybu kapitálu a platieb s cieľom zaujať spoločný postoj alebo vykonať spoločnú akciu v oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Toto opatrenie môže byť potrebné napríklad na vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov.

26 Je nesporné, že predmetná dvojstranná dohoda neobsahuje ustanovenia, na základe ktorých by Spoločenstvo mohlo obmedziť pohyb finančných prostriedkov súvisiacich s investíciami. Treba preto preskúmať, či Fínska republika bola z týchto dôvodov povinná použiť vhodné opatrenia podľa článku 307 druhého odseku ES.

27 Podľa článku 307 prvého odseku ES ustanovenia Zmluvy neovplyvnia práva a povinnosti vyplývajúce z dohôd uzavretých medzi členským štátom a treťou krajinou pred dňom jeho pristúpenia. Cieľom tohto ustanovenia je upresniť v súlade so zásadami medzinárodného práva, že uplatňovanie Zmluvy nemá vplyv na záväzok dotknutého členského štátu rešpektovať práva tretích krajín vyplývajúce z predchádzajúcej dohody a dodržiavať svoje záväzky (pozri rozsudky zo 14. októbra 1980, Burgoa, 812/79, Zb. s. 2787, bod 8; zo 4. júla 2000, Komisia/Portugalsko, C-84/98, Zb. s. I-5215, bod 53, ako aj z 18. novembra 2003, Budějovický Budvar, C-216/01, Zb. s. I-13617, body 144 a 145).

28 Článok 307 ES druhý odsek však zaväzuje členské štáty, aby prijali vhodné opatrenia na odstránenie zistených nezlučiteľností medzi dohodami uzavretými pred ich pristúpením a právom Spoločenstva. Podľa tohto ustanovenia si členské štáty v prípade potreby poskytnú vzájomnú pomoc na dosiahnutie tohto cieľa, a ak je to potrebné, zaujmú spoločný postoj.

29 Ustanovenia článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES zverujú Rade právomoc obmedziť pohyby kapitálu a platieb medzi členskými štátmi a tretími krajinami za určitých presne vymedzených okolností.

30 Na dosiahnutie potrebného účinku týchto ustanovení je nevyhnutné, aby sa opatrenia na obmedzenie voľného pohybu kapitálu mohli v prípade ich prijatia Radou ihneď použiť voči členských štátom, ktorých sa týkajú.

31 Ďalej a ako aj rozhodol Súdny dvor v rozsudkoch z 3. marca 2009, Komisia/Rakúsko (C-205/06, Zb. s. I-1301, bod 37) a Komisia/Švédsko (C-249/06, Zb. s. I-1335, bod 38), tieto právomoci Rady, ktoré spočívajú v jednostrannom prijatí obmedzujúcich opatrení voči tretím krajinám v rovnakej alebo súvisiacej oblasti ako je predmet úpravy predchádzajúcej dohody uzatvorenej medzi členským štátom a treťou krajinou, sa preto zdajú byť s touto dohodou nezlučiteľné, pokiaľ táto dohoda na jednej strane neobsahuje ustanovenie o možnosti dotknutého členského štátu vykonávať si práva a plniť si povinnosti ako člen Európskeho spoločenstva a na druhej strane to neumožňuje ani nijaký iný mechanizmus medzinárodného práva.

32 Fínska republika, pokiaľ ide o vyššie uvedenú dohodu, sa neodvoláva na žiadny mechanizmus takej povahy, ktorý by jej umožnil splniť si povinnosti vyplývajúce z práva Spoločenstva. Okrem toho v každom prípade možnosť použiť iné prostriedky, ktoré medzinárodné právo ponúka, ako napríklad pozastavenie platnosti dohody, prípadne zrušenie predmetnej dohody alebo niektorých jej ustanovení, ktorú uviedli členské štáty, ktoré sú vedľajšími účastníkmi konania, je vo svojich účinkoch príliš neistá na to, aby zaručila, že opatrenia prijaté Radou by mohli byť efektívne použité v stanovených lehotách.

33 Je nesporné, že v uvedenom prípade Fínska republika v lehote stanovenej Komisiou v odôvodnenom stanovisku nepodnikla nijaké kroky voči dotknutej tretej krajine, aby sa pri uplatňovaní predmetnej dohody odstránilo riziko rozporu s opatreniami, ktoré môže Rada prijať podľa článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES.

34 Treba dodať, že, ako bolo konštatované vo veciach, v ktorých boli vydané už citované rozsudky Komisia/Rakúsko a Komisia/Švédsko, nezlučiteľnosti so Zmluvou, ku ktorým vedú investičné dohody s tretími krajinami a ktoré bránia uplatňovaniu obmedzení pohybu kapitálu a platieb prijímaných Radou v zmysle článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ods. 1 ES, nie sú obmedzené len na členský štát žalovaný v tomto konaní.

35 Preto je potrebné uviesť, že podľa článku 307 druhého odseku ES sa členské štáty zaväzujú, že si v prípade potreby poskytnú vzájomnú pomoc pri odstránení zistených nezlučiteľností medzi dohodami uzatvorenými členskými štátmi pred ich pristúpením a právom Spoločenstva a prípadne zaujmú spoločný postoj. V rámci zodpovednosti, ktorú Komisia má podľa článku 211 ES v oblasti dohľadu nad uplatňovaním ustanovení Zmluvy, má prijať potrebné opatrenia na uľahčenie vzájomnej pomoci medzi dotknutými členskými štátmi, ako aj na zaujatie spoločného postoja týmito štátmi.

Pokiaľ ide o dohody uzatvorené s Bieloruskou republikou, Čínskou ľudovou republikou, Malajziou, Srílanskou demokratickou socialistickou republikou a Uzbekistanskou republikou

Argumentácia účastníkov konania

36 Komisia tvrdí, že také osobitné ustanovenia, ako sú tie obsiahnuté v klauzule v bode 5 tohto rozsudku a na ktoré sa odvoláva Fínska republika, pokiaľ ide o vyššie uvedené dohody, odkazujú na ustanovenia právnych a správnych predpisov štátov, ktoré sú zmluvnými stranami týchto dohôd, ktoré platili v čase uzatvorenia uvedených dohôd, teda v predmetnom prípade pred pristúpením Fínskej republiky do Únie. Komisia

v dôsledku toho uvádza, že tieto ustanovenia samé osebe nevytvárajú tomuto členskému štátu možnosť bezodkladne vykonať obmedzujúce opatrenia, ktoré by Spoločenstvo prípadne muselo prijať.

37 Fínska republika a Litovská republika naopak tvrdia, že tieto ustanovenia sa môžu uplatňovať, pretože obmedzujúce opatrenia prijaté Radou sú v zmysle priameho účinku práva Spoločenstva súčasťou fínskej právnej úpravy v zmysle týchto ustanovení. Preto neexistuje nezlučiteľnosť so Zmluvou v zmysle článku 307 druhého odseku ES.

Posúdenie Súdnym dvorom

38 Je potrebné uviesť, ako aj správne uvádza Fínska republika, že obmedzujúce opatrenia, ktoré by mohla prijať Rada na základe článku 57 ods. 2 ES, článku 59 ES a článku 60 ES, sú súčasťou fínskeho právneho poriadku. Nie je však celkom jasné, či takéto opatrenia môžu byť vo vzťahu k predmetným dvojstranným investičným dohodám považované za také, že sú súčasťou fínskej právnej úpravy.

39 V súlade s ustálenou judikatúrou sa totiž musí medzinárodná zmluva vykladať v závislosti od svojho znenia, ako aj vo svetle svojich cieľov. Články 31 Viedenského dohovoru z 23. mája 1969 o zmluvnom práve a Viedenského dohovoru z 21. marca 1986 o zmluvnom práve medzi štátmi a medzinárodnými organizáciami alebo medzi medzinárodnými organizáciami, ktoré v tomto smere vyjadrujú všeobecné medzinárodné obyčajové právo, v tejto súvislosti upresňujú, že zmluva sa musí vykladať dobromyseľne, v súlade s obvyklým významom, ktorý sa dáva výrazom v zmluve v ich celkovej súvislosti, a takisto s prihliadnutím na predmet a účel zmluvy (pozri rozsudky z 20. novembra 2001, Jany a i., C-268/99, Zb. s. I-8615, bod 35, ako aj z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Zb. s. I-403, bod 40).

40 Z tohto hľadiska je potrebné uviesť, že ustanovenia predmetných dvojstranných dohôd, ktoré napáda Komisia vo svojej žalobe o nesplnenie povinnosti, majú za cieľ zabezpečiť slobodu platieb súvisiacich s investíciami, a to v čo najkratších lehotách.

41 Otázka, či klauzula, ktorá zaručuje ochranu investícií v hraniciach povolených právnou úpravou zmluvnej strany, uvedená v predmetných dvojstranných dohodách umožňuje jednej alebo druhej zmluvnej strane obmedziť platby na základe rozhodnutí — vnútroštátnych alebo iných — prijatých po nadobudnutí účinnosti dohôd, je v tejto súvislosti prinajmenšom diskutabilná, hlavne ak sa v prípade niektorých dohôd stanovuje takisto, že každá zmluvná strana je povinná konať „v súlade s medzinárodným právom“.

42 Takto teda ustanovenia predmetných dvojstranných dohôd, z ktorých vychádza Fínska republika na podporu tvrdenia, že na rozdiel od toho, čo uvádza Komisia, je schopná v plnej miere v prípade potreby splniť si povinnosti vyplývajúce z práva Spoločenstva, ktoré by mohli vyplývať z toho, že Rada prijala opatrenia obmedzujúce voľný pohyb kapitálu, sa nejavia ako také, že by zaručovali, že to tak je, keďže výklad uvedených ustanovení je príliš neurčitý a to isté v dôsledku toho platí, aj pokiaľ ide o ich dosah a účinky.

43 Z toho vyplýva, že ustanovenia predmetných dvojstranných dohôd, ktoré uvádza Fínska republika, nepostačujú na zabezpečenie zlučiteľnosti dohôd napadnutých Komisiou s článkom 307 ES.

O zásade zákazu diskriminácie a pôsobnosti článku 307 druhého odseku ES

Argumentácia účastníkov konania

44 Spolková republika Nemecko a Maďarská republika tvrdia, že konštatovanie nezlučiteľnosti sporných dvojstranných dohôd so Zmluvou v zmysle článku 307 druhého odseku ES je v rozpore so „zásadou hospodárskej súťaže na vnútornom trhu a zásadou zákazu diskriminácie“, pretože Fínska republika, ako aj občania a podniky Únie, ktorých sa týkajú dohody uzatvorené týmto členským štátom, sú znevýhodnení oproti ostatným členským štátom a občanom a podnikom, ktorých sa týkajú investičné dohody, ktoré Komisia nenapadla.

45 Komisia uvádza, že porovnanie, ktoré bolo vykonané s investičnými dohodami uzatvorenými inými členskými štátmi, nie je relevantné, keďže podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora členský štát nemôže odôvodňovať nevykonávanie povinností, ktoré mu vyplývajú zo Zmluvy, okolnosťou, že ani iné členské štáty si neplnia svoje povinnosti.

46 Fínska republika, podporovaná Maďarskou republikou, napokon zdôrazňuje negatívne dôsledky, ktoré by malo stanovisko Komisie, keďže by umožňovalo konštatovať nesplnenie si povinnosti podľa článku 307 druhého odseku ES vo všetkých prípadoch, keby sa dohoda — uzatvorená s treťou krajinou pred nadobudnutím účinnosti Zmluvy alebo pred pristúpením členského štátu — uplatňovala v oblasti, v ktorej si Spoločenstvo ešte nevykonalo právomoc vyplývajúcu zo Zmluvy. Na základe tohto výkladu by mal článok 307 druhý odsek ES neobmedzený rozsah, čo by bolo otázne z hľadiska právnej istoty, ako aj z hľadiska rozdelenia právomocí medzi Spoločenstvom a členskými štátmi a narušilo by to rovnováhu vytvorenú článkom 307 prvým a druhým odsekom ES.

47 Komisia uvádza, že nikdy netvrdila, že členské štáty sú povinné použiť opatrenia na základe článku 307 ES vo všetkých oblastiach, v ktorých Spoločenstvo môže prijať legislatívne opatrenia v budúcnosti. Pripúšťa, že takáto požiadavka z jej strany je napokon neprípustná, keďže obsah legislatívnych aktov, ktoré môžu byť prijaté v rôznych oblastiach, nemožno predvídať, a to z dôvodu definície ich samotnej podstaty. Tvrdí však, že je to inak, pokiaľ ide o článok 57 ods. 2 ES, článok 59 ES a článok 60 ods. 1 ES, ktoré zverujú Rade právomoc definovanú veľmi presným spôsobom v oblasti obmedzení pohybu kapitálu a platieb vo vzťahu k tretím krajinám a ktoré nútia členské štáty v prípade prijatia takýchto opatrení okamžite ich uplatňovať.

Posúdenie Súdnym dvorom

48 V prvom rade je potrebné uviesť, že členský štát nemôže odôvodňovať nevykonanie povinností vyplývajúcich zo Zmluvy okolnosťou, že ani iné členské štáty by si nesplnili svoje povinnosti. V právnom poriadku Spoločenstva zriadenom Zmluvou totiž uplatňovanie práva Spoločenstva členskými štátmi nemôže podliehať podmienke reciprocity. Články 226 ES a 227 ES stanovujú vhodné prostriedky nápravy na riešenie situácií, keď si členské štáty nesplnili povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy (pozri rozsudky z 11. januára 1990, Blanguernon, C-38/89, Zb. s. I-83, bod 7, a z 29. marca 2001, Portugalsko/Komisia, C-163/99, Zb. s. I-2613, bod 22).

49 Pokiaľ ide v druhom rade o tvrdenie, podľa ktorého vyhovieť žalobe Komisie by spôsobilo, že článok 307 druhý odsek ES by mal príliš široký dosah, postačuje konštatovať, že tento rozsudok sa vôbec netýka povinností členských štátov za iných okolností a obmedzuje sa len na konštatovanie, ako to už bolo uvedené, že výkonu právomocí zverených Rade v oblasti pohybu kapitálu by mohla brániť samotná existencia predmetných dvojstranných dohôd a ich znenie.

50 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné konštatovať, že Fínska republika si tým, že neprijala primerané opatrenia na odstránenie nezlučiteľností so Zmluvou týkajúcich sa ustanovení v oblasti prevodov kapitálu uvedených v sporných dvojstranných dohodách, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 307 druhého odseku ES.

O trovách

51 Na základe článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Fínsku republiku na náhradu trov konania a Fínska republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

52 V súlade s odsekom 4 prvým pododsekom toho istého článku Spolková republika Nemecko, Litovská republika, Maďarská republika a Rakúska republika ako vedľajší účastníci konania znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Fínska republika si tým, že neprijala primerané opatrenia na odstránenie nezlučiteľností so Zmluvou týkajúcich sa ustanovení v oblasti prevodov kapitálu uvedených v dvojstranných investičných dohodách o podpore a vzájomnej ochrane investícií uzatvorených Fínskou republikou s bývalým Zväzom sovietskych socialistických republík, ktorého nástupníckym štátom je Ruská federácia (dohoda podpísaná 8. februára 1989), Bieloruskou republikou (dohoda podpísaná 28. októbra 1992), Čínskou ľudovou republikou (dohoda podpísaná 4. septembra 1984), Malajziou (dohoda podpísaná 15. apríla 1985), so Srílanskou demokratickou socialistickou republikou (dohoda podpísaná 27. apríla 1985) a s Uzbekistanskou republikou (dohoda podpísaná 1. októbra**

1992), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 307 druhého odseku ES.

2. Fínska republika je povinná nahradiť trovy konania.

3. Spolková republika Nemecko, Litovská republika, Maďarská republika a Rakúska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.

Podpisy